

Lufje!

JULBOCKENS

N^o

Berättelser.

1.

Gäfran

1866

Wälkommen barn!

Wästidning är Julbockens skänke,

Och ni sjunga till honom ära.

Ej raligden är — som eftertänk

Den kan något nyttigt lära.

Till gläde för barn snälla små

Will Julbocken sin gåfva gifwa.

En hjertlig vän för större också

Will Julbockens gåfva blifwa.

Om de barn i en berättelse vill

Som förr eller lefnat har

Men hören nu noga därtill

Flar Julbocken som barn var.

Car.

Den Otacksamme datteren.

Den liden usell kaja bodde engång en fattig
gumma, med 7 små barn. Den fattiga gumman
hade mycket bekymmer om dem. Den äldsta
sonen som var sexton (16) år måste tidigt för
att tjena sitt bröd. Gumman Clara hade ända
mycket bekymmer för de sex öfriga. Det var en öfr
tid maten var dyr, och hon var gån med sågij
arbete åt folket i byn. Hennes äldsta dater vid
namnet Dorothea var mycket nykter, hon
gjorde ingenting ^{lydde} ~~hörd~~ sin gamla moder
som så sorgde för henne. Modren bad med tåror
begjude öfren riset. Men Dorotea brydde sig om
ingenting. Fort hon var 14 år gammal var hon
ej till ringaste nytta. — Endag sade gumman
"Kära barn!" nu går jag i skogen efter röd. Sörj du för
andra barn i synnerhet för lilla Petter så länge.
Gumman gick. Dorothea satte sig i vrån och
gret der för hon mycket hon måste arbeta. Och satt
der utan att bry sig om de andra.

Da kom en vagn på gården. (Ty stugan var äro landsväg)
Och ett grant förmänt fruntimmer kom in i stugan.

Och såg Dorothea gråta. Hvad gråter du barn?
frågade hon. Min mor ger mig ej arbete
och annan är lifvet ledsamt för mig. Sade Dorothea

Åh goda barn du har ju en ^{lysnings} främderlig moder?

Ja jag vill bort från hemmet der skulle jag arbeta
utan att mor rore och gråle. Suckade Dorothea.

Du vill väl således arbeta mitt barn Jag bor i den
vackra hufvud staden Storborg. Kom till mig

Der får du arbetas stücke. Guld blommar på Purpur =
täckten vill du det? Ja goda fru. Sade den liden Dorotea
och tänkte hur roligt det blir.

Trotsamma kom
gumman hem och blef litet förvånad öfver
att ~~den~~ finare den förmåna Dammen i sin kaja.

Gumman vill du låta den dater komma till mig?
^{jälla att tjena} i ^{tyvärt}
hon tycks vara en snäll flicka. Sade hon.

Någga fru — min dater för att tjena — a?

Ja sade fru. Och gumman sade: Hållan

Åh må taga henne och göra henne till ett lydigt barn.

Dorothea kastade en föraktlig blick på modern
när hon sätte sig vid den rika Dammens i wangen
och så för för det af. Fortsätts.

Hur Gustaf höll sitt löfte

En hustru hade en rik handelsman sade en gång
när en liten tiggare ^{gaf} blef utvärdat för köket,
samt fick af hushärrskan en äygtlig spark, då
sade Gustaf hustrun: Om jag were rik så skulle
jag ej så behandla de fattiga. Jag vill icke se det jag hade
med de mindre lottade. Många ar forginge.

Gustaf var en bokhållare hos samma handelsman.
Han var flitig ordentlig och sparsam och var lättvår

från — . Efter några år då jag kom till en staden

hörde jag att den utta handelsmannen aflidit. Han

hade inga barn och han hade testamenterat hela

sin stora förmögenhet åt Gustaf. Och Gustaf

höll sitt löfte. Jag var fattig och ohjelpat på hans

beering bättre tjänare hade och barn skaffat.
Och länge lifvade en adla goda Gustaf —

LÄMJA.

JULBOCKENS

N° 2. *Bruttelur.*
Lämn.
1866

Den otacksamme dottern.

Först tyckte Dorothaea att det var roligt hos en
rika förnämna dammen i byskärstaden. Men när
tiden kom att hon skulle arbeta, började hon att
gräta, nä: mitt barn är du rädd för att ej kunna?
fördök nu. — Snälla fru låt mig bli en köksjungfru
Nu kan jag sopa och koka säd. Dorothaea. Nä väl
du inte bli en yngre sädfru. Men det gick ej heller
an, och då lärnade ochra fru. Och till straff
sick hon ofta vara utan mat. Nä Dorothaea
gå till svinkuset och bli en svinfru. —
Dorothaea gjorde det. Lög fru fjorde dagen kom
till svinkuset. Lög där hennes bästa fetaste gris
Säd.

Nå stackamme Dorothea skrek fränt från sin
tjänst. Gå till din moder som en förtärad son.

Du stackamme — Dorothea springgiätandes
många många mil. Men hvad åt hennes små
pingen vara? Skrek hon när hon så en stadsgat
fann ^{en} stor peng med små siffrer inget.

Glad tog hon pengarna och gick till staden köpte
der så granna kläder som hon sett på Dammene
i hufvudstadens. Och när hon nu var klädd
sin vida sidenkläddning så så hon: nu ser jag ut
som en präken. Och med namnet Ficken L...
for hon på ett fartyg till England. Lepred
lastfull och frögärdigt. Och minnes om sin
arma fattiga moder och systers. Men när
pengarne blevo slut, hvärifrån ser taga pengar?

Hon måste tjulas. Och blef satt arresterad.

Och när gummarna blara fick höra Dorotheas
härta ö. Grot hon hon grot och sorjde till
döden befriade henne från sitt öjerna slände

Sant Augustas Verkramhet.

Öfversten Lijonsvårds familje var sorg och
glädje på samma gång. De hade numligen 2 barn
en flicka och en gosse. Felix så hette gossen var
en god och beständig gosse. Han var af alla som
honem kärde älskad, alla fattiga var han mickie-
son. Och hvad helst han kunde hjälpa söthjerte han.

Därtina var alldeles tvärtan, en hund och katt
plågare var den lilla präken. En sommar dag
läsade deras mamma att de skulle få fara
till Major Lijemarks för att blika Alie Bertha
och Otavia och Axel Lijemank. Men goda tina var
nu snäll. Ty i morgon eller i dag kommer Sant Augustas
från Stockholm till oss till hela sommaren. Så
Öfversten Lijonsvård. Ja mamma vilde snälla
sade barnen och satte sig i vagnen.

På hemsöndagen sken solen vackert och barnen tykte
att det var riktigt att opatrera. Och de läto
tyrtegas för vagnen hem.

forträtt

Barnens tid.

O barnen! Gå till barnens tid!

Min största glädje är i dig

O barnen all glädjes hem!

Du lif'lik lif och Eden

Hvem hatar dig så mig truan?

Du kära helga Lyri vän.

Och hvem är den som skänkte Dig

O skära Sälla barnens tid

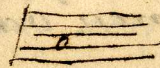
Med ^{all} sin helga skära skrud

Det är dengade skaparen och Gud.

Louise

Gåtor.

Pubus nst.

~~Handwritten scribble~~

R. S.

1. gör In. l

~~Handwritten scribble~~

~~Handwritten scribble~~

LAHJA. JULBOCKENS

berättlar
N:o 11. *Capitel* 3.

Den fattiga Maria
I en stad så boöde tvänne
Fisknar; som så fina vor
Den äldsta af dem hette Jimme
Och hatt med rer hon bar.

Den andra redan väror Tolf
Hud' lefvat grön och fin
Hon bar också par asall
Kappor och kringelin

Men jag är narsam har g'vänner
Ewans utom kläder mat
De se frimige världen känner
Beröta mig med grin och hat.

ALHAJ

Den lilla svallerbyttan.

Fam. berättelse

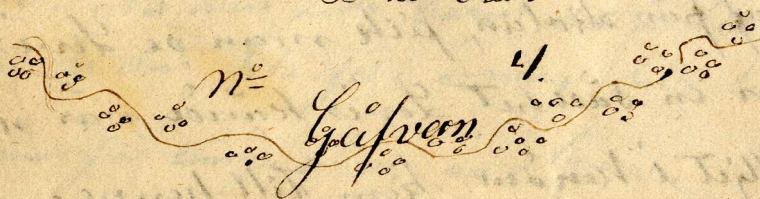
När lilla Betty var liten var hon alltid gammal
Farmoders flicka. Int brydde hon om riktiga mammor-
mjö Farmoder var Betty Mamma. Och lilla Betty var
Farmoders öcka. Hon älskade så ämt den lilla.
Nu är den gode gamle redan död. Hon for från
lilla Betty och nödgades lämna sin lilla Engel.
Men den gamla älskade sin födelse ort och önskade
att dö der. Hon var 85 år gammal. Jag vet ej hur
hon i bilden blef så ung och glad hon var ju gammal.
— Men nu vet jag jo säkert att hon är ju nu
så ung och glad i himmelens. Och mammorna säger
att det allmog mer fins plögor i Himn melen
och de gamla blifva unga igen. och därför blef
väl hon i bilden så ung. Farmor är i himmelens
och där väntar hon sin lilla Betty. Och ber Guds
englar beskydda Betty från all fara i världens her

Men när Farmor dog blef den snälla Betty obiskedligare.
Riktigt obiskedligare var henne; många andra barn fin
som är mycket mycket stuggor. Men var ju alltid
var att vara stilla, och den vana hade hon ej bort.
Alldrig bubbra hon. Derom var hon flug och
ordentlig. Kanske hennes arbetsamt som liten
och bra bestod till endel deri, att när hon någonting gjorde
berömde henne Mamma henne mer än hon förtjent,
hvaraf hennes isver fördubblades. Och hennes
äldsta syster fick namnet lita, eller kanske det
var i naturen. Men i tyrt het gjorde Betty illa,
och att reta andra var hennes nöje. Och en
liten svaller bytta måste jag tillägga. Ty en gång
var hon igen med sina vana svaller för Pappan
och det sved mig öygligt. Men kanske hon på tiden
äfvon aflägger detta, när hon blir förständigare
Alla ha ju sina fel, ingen är fullkommen.
Om hon någonsig gjort mig illa, fast sällan
har jag låtit bli att dubbelt betala, fast ic är mycket
fullt så vill jag nu allt glömma kanske äfvon
hon vill det göra. Ty hon är min syster.

LAIJA

JULBOCKENS

Berättelser

Brölloppet

~~Brölloppet~~ nu och för.

Jag var engång på ett bröllopp, det var väl den första gången
jag såg bröllopp firas. Der voro alla så vackert och
högtidligt klädda men alla ansigten voro ej högtidlig
Bruden i sin klädning och tärnorna med blommor och
kransar de troppa de dansa. Så firas det nu i tiden.
Brölloppet i Nana Galileen var väl ej lik denna.

1 Glad man är när man är ung 2 Till molnar himlen ser den klar
När ej trycker sorgen tung Och tocken lik den blivit har
Wist är vår ungdom en frögrön tid. Så är ju snart slut denna lid
En tid af glädje och af frid Som man kände när man var ung

3 Men Ewig är vår glädje tid
Der i himlen ser oss lysa
O Tacks god är vi ung en y
Så står man ewig brölloppsfänge

Skolkamraterna. (Samma berättelse)

Fanny och Lovisa voro skolkamrater, och mycket goda vänner. Hvarje dag och flera gånger om dagen när de hade loaf från skolan, fick man se Lovisa hos Fanny. Och det var en sällhet Lovis kände när någon gosse med en biljet i handen kom till henne. Då var hon igen så glad. Likte med Fanny som hade så vackra dötter. Och Lovisa som var fattigare hade g' så vackra, men hennes säng Fannys dötter kunde hon ju leka med. Och de voro samurligen vänner. Men länge fingo de g' njuta den sällhet, ty när skollördagen var slut måste Lovis fara hem till sina föräldrar och systor som bodde långt långt bort i den kalla bögen nordens. Hvilken sorg och hvilken smärta ett skilja vänner och hjertans.

Barn Balen.

En hel hop af stadens små flickor voro samlade till Olga H. . . . De hade mycket riktigt att berätta om den tillkommande barn balen som skulle firas hos en liten flicka vid namn Josefin. . . . Buren talade om sina klädningar sina släja och allt.

Bland de som voro ifrågat i talet var Carin hon sade jag vill bli den finaste bland flickorna. Ty jag har en väldigt ny karek klänning med blått släja. Och sedan skickade det att föratt ha bestyr om sin klätsel. Carin var helst obekymrad om det, och det var g' mer blott två dagar till barn balen. Nå min Lilla Carin det är blott endag mer till barn balen än din klädfel i orning. Sade hennes allsmamma. Ja Allsmamma för länge sedan sade Carin. . . . Hon klagade klagade i händerna och sprang alldeles g' i luften när hon tänkte på morgondagens sager. Och nu var det arsteliggen. Du efter långtid. Bal morganen ty balen skulle börja kl. 7 om aftonen. Alla flickorna voro klädda kl. var vax och väntade g'vallen. Nå Carin du är i din hvardags klänning och klockan är snart 6. Sade Olga H. Då Carin sprang till henne ty hon var så otälig stackars Carin. — Nu var kl. 1/2 och allt försigt Carin skulle klä på sig men all klädningen voro så små ena ärmerna rifven ripsarna smutnige. Hvad var nu att göra stackars Carin som så stort prädat sig på balen skulle stanna. Så g' det Carin när man är värd för du har för långt glädat dig så. hennes moder. — Mamman är det för sent ett område g' min klänning.

Alldeles mitt barn, men tag din blåa muslins klädning
och stygda dig att klä på så hinnes du sade modren.

Men Carin var för envis, och ville ej gå i den singra
muslins klädning. Leorjade hon att gråta så sade
modren. Du ångrar för sent. — Alla andra

Bomen hade så rolig på Balen. Och Josephin
sade sakta till sin systers Helena vi skall sjunga
vår mormors visa och de sjöngo:

Hoppa hoppa lek och dansa
Opp mot fältt och ång
Med röror blad och kraakar

I mark och blomsterdäng

Hoppa hoppa lek och sjung

Så länge du får vara ung,

Snart kommer slut på vören

Iorän din platts så bli

Med gråa silver håren

Med ögon du ej ser

Dorfar hoppa lek och sjung

Så länge du får vara ung. fortset

24
48
131

LAHJA JULBOCKENS

berättelser

N° 7. Gåfvans 5.

Tantogustas verksamhet. Fortsättning till n° 2.

So vägen mätte dem en ^{lång} blind tyggen gubbe som med
en knapp i handen. ^{Stor och gammal} Gode Maarsell sade gubben till

Stina gif mig en stent jög är så tungriiggag

Gag är isagen Maarsell utan fröken Ljens vörd

sade Stina med en föraktlig ton. Men fröken lilla

haf förbarmade med mig. Är du fröken Ljens vörd

din gode maarsell skall nog hjälpa mig att jag

der? Säg det med det samma var gubben baklänges

på landsvägen. Felix hade ^{ett} ^{en} tröcker ros ^{mellan trädens} och sprungit

till skogen. Förän gubben kommit. Han vände me

just när Stina skuffade med ^{vid} ~~en~~ den arma gubben.

Stinadina här har du blomma ropte Felix

Men när Felix såg Gulben illasär ad i baren, lägga på
landsvägen sade hon. Stackars Tina hvad har du gjort
gör det ej mera så skall jag ej ontala all om denna saken
Och jag skall tillfröställa honom. Det samma lyfte
Felix Gulben ögon. Förlet vara gamla min systers
sartögret sade Felix och stach enguld pennsin
i hans hand. Hvaraf ic tänkte fortsätta sin
Tina var glad för ett slippa också litet.

Men baren bemärket hade ett ängst sköjt förmittin när
döft sig i skogen och sett jaken från bergen till det.
Det var Tant Augusta. — Att Tina fick övert
pliktta för sin elakhet, då Felix mycket brändes
är naturligt. Men tant Augusta hade arbete med
Tina och hos besöken en ny moder som äppfötade
denn. Tans magra är ven Tina, förändrad. hennes
ställa sinu blif förnytt och löy förlet hade försunnit,
Och Tina var sin sin bröderslike. Ja allt och hälet
förändrad. Det hade tant Augusta verkadt.

Barnbålen

Och alla flickorna skrattade hjertligt morsmodrens
visa. Och begynte åter att Leka jungfrubalansen.
Och hvad det sågade den arna Carin när flickorna
berättade om den råkiga barnbålen?

Lillis fråga.

Mamma hvarför hvarför hvarför
Lemmar hästen komma
Hvarför far med vinden, sin kea
Hvarför var allstakingsblomma?

Lå hvarför julna hvar stad
Och allt gräs i dröjvan somna
Så en liten snäll flicka sad
Att sin goda Mamma

Mitt barn det säga diggjavell
Och dugi det gyllt förstär
Men lysna nu så vertell
Att du ser på sårdem far.

Sen blomstran fallafalla och vi
Ty Guds båd lyder så
Och evigt måste det så bli
Allt jöndiskt skall förgå

När hösten kommer bläst och snö
Då gulna blomstran så grina
Så skola och vi alla dö
Som sommarsdagar sköna

Men åter när kommer våren
Och smälter drifvannet hvit
Gladjen bitta igen spår
Så fort landet hit

Och som vårblommar dö bort
Och kalla hösten bli igen
Så är vår lifnad glädje kort
Blott evig är våren i hjärtmetern.

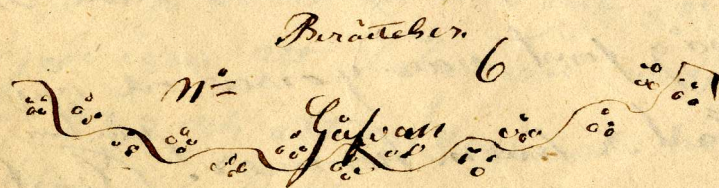

Ha

L.H.

LALLJA JULBOCKENS

Susin Thelker

Det var vår. Fågeln sjöng, blommorna doftade, träden
grönskåde; och björkspren spingor redan små blad.
Allt var så skönt och stilla. Jodemarken lågo
rosdjuren gnagande gröna gräset. Menis kan jag
sagsågs lagsånger till skapparens ära —

Two små små gossar gingo i skogen, betraktande
blommorna, och fjärlarne som flögo från buske till
buske, men de gingo snällt förbi utan att skrämmande
De kommo till en grön äng och der satte de sig att äta.
Som deras moder gifvit dem smör bröd och kaka. Och efter
ängen kom en åker, åkern hvar vid en sjö. Mid
sjöstranden var allt så herrligt, blommorna doftade
så skönt på stranden.

Och vid ströanden stoden en rätt rödmålad stuga med 2
kammrar sal och ett litet köke. Dit gingo gossarna.
En gosse och en flicka sitta på gården i gräset och lekte,
gossen hette Carl, och flickan hette Thekla.

Thekla såg först när gossarne öppnade porten.

Carl Carl se hvem kommer! ^{hade hon} Carl hoppade upp
och sprang mot Ernst och Fredrik. Och så blef det
glädje och jubel. Barnen hoppade och dansa och sjunga.

^{Så att} Carl och Theklas mamma sprang på gården
^{för att} och se hvad för ~~h~~ l. pverendet var. Och Carl sprang mot

henne ropande: Men mamma mamma se han fått frimmund
till två veckor ~~se~~ och han pekande på Ernst och Fredrik.

Och gossarne gingo och beröade för faster Sara. Och faster
Sara var också hjertligen nöjd med så berödliga frimmundens.

Och hon gick till kammaren och bad Thekla komma
med. Och faster Sara kokte kaffe med sin lilla panna
och Thekla trakterade sedan för ^{deras} frimmundens.

Och sedan började åter att leka. Men snart kom gossarne.

De begynte berätta något uttågare och Fredrik som var
älskta och lärde berättade om ~~skolan~~ skolan och kung
i utlandet. Ty han och Ernst gingo redan till skolan, och de
både till staden som var en ~~ty~~ väg från faster Saras hem.

Och de hade nu sommarlof. Och fått nu ^{bli} komma till 2 veckors
tid hos sin faster. Och gossarne berättade så mycket som de lärt
sig i skolan. För jag int komma med 2 präglade Thekla.

Thekla ha va skulle de födta, och hon int förliten stridits
sade Carl. Jagga du och lek med dina dockor. varade Fredrik,
och de började igen att tala om världseröfrande
monarker krig och ett okunnat utan att by sig
om Thekla. Och Thekla satte sig på gräset och lärarne

trillade sakta ner på hennes kinder. ~~Efter~~ gossarne
märkte det ej, men Ernst steg upp tog henne i hand

och de började att springa och sjunga och Thekla väste
alla sina dockor och blommor åt Ernst. Och de ty det
att det var så riktigt, och de lekte till sammans.

Och snart kom Carl och Fredrik också med.

Och de lekte till faster Sara hem och bad dem in
för att äta grällsard.

Efter några år gick Thekla och Carl i skolan. Och lilla

Thekla hade blifvit en vacker och förständig flicka

Och lärarinnan sade ofta till sina rikare elever.

Tager till förskrift denna fatiga flickan. Hon är den
rikaste i dygd och förstånd af er alla.

Och en dag tog Ernst Thekla i hand och förde henne

framför Carl och Fredrik och sade. ^{ni ämnar} Anser ⁿⁱ Thulin Thukla
för den dumaste människa i världen.

Allt nej! ah nej! svarade Carl och de togo hvarandra i hand
och följ dansade de igen. Och tyckte Thukla var klokaste
ibland oss alla. ————— L. . . . e

Lyckans engel hastigt flyr. *MM*

Lyckans engel hastigt flyr
Dess hemort är ej här
Den är där sprunget steyn
Här den endast
Här lyckans engels framling är.

Fast i de låga tiggerkajr
Den oftast hafver berätt sig.
Uti smärtans dystra bajr
Lefver ofta mängen rik.

I de rikas stolta sinne
Uti furstans granna stabb
Här sällan lyckans engel inne

Samvets oro smärta blott. *MM*

Upplysning på ritus n: 1. Ridet gör smälla barn. *MM*
Dito 2 = n: 2 Förmännerna skala ha mod i hjertat.

LILLA

JULBÖCKENS.

berättelser

n° 7. Gafvorn

Min lilla vän medverser

Min lilla söta vän ~~kom~~ og. Och bittra döde kalken tog
Men gup för henne varnagden. Och gladden drack mittblåven

Hon utan song och smärtadag. Ogatglänste och munnen loy
Och lik en vårendredentknopp. Hennes ande har flyktat oyr.

När dengon vill bli mitt hjerta. Tänker jag, hon har ej smärta
Lik en engel i himlen hon är. Och lättre tröst jag ej begär.

Och ~~lång~~ ^{Lungen} jag väntar till Gud vill. Mig hädan bort kalla Sj till
Till sin heiga helga himmel. Och befrä från verlden h ussm mel.

Och ~~angst~~ ^{angst} ~~deligt~~ vän jävigt vara. Blom Hon trogna engla skara
Och cupphändigt till Gud ber. Och där för ser jag ej mer.

Bästa Julklapparen.

Det var en liten flicka som hette Ebba. Hon var
utaf de bästa små flickor. Hennes föräldrar voro
mycket rika, och hade 4 barn Ebba och Otto.
Engång när julen var nära och tiden för
julkappens bestyr. Lade Ebba till Mamma: Jag har
jag räknat hur mycket pengar jag har. I min
sparbois och det var 8^{1/2} rubel. För jag då gå för att
köpa några små julkappar med pengarna.
Ja! sade hennes mamma, jag har ju lofvat att du
för använde pengarna ^{hur} hvarest du vill. ~~God morgon~~
Ebba kyssade sin mamma, och sprang glad ut
rummet på gatan med sin bois. Tingen hade
ville Ebba hitta en nagg vackert julkapp ut sin
mamma, Pappa och Otto. — När gick vidare
Hetsamma hörde hon en duktig jungsittande
röst sjunga: och hon hörde ottydligt:

Inast är jul i världen och jul i himmel
De rika sig pröja ut skänker
Som ^{erhålla} utaf slägt och vörn
Mer jag arma tigger flicka. Ingen skall mig något skicka
Ingen vill oss hjälpa här på jorden
Jag önskar lygnen och nöd
Och snart om vår goda moder vanden
Af bristfällting död
O Herre Herre ^{Herrens} Herrens! På ulla föllig och arma.

Ebba hade naga hantverkert örn, och sprang till gathörnet
derifrån resten hörde. Och vid skenet afseritit belysta
sten byggnaders fönstrar såg hon hon att det var en half-
naken och blek tigger flicka, med nedsläppte hufvud
sitta mot väggen som smyftade sakta. Hvad gråter du och
hvad heter du? frågade Ebba vänligt. Flickan lyftade
öpp hufvudet, af förvåning för den vänliga rösten,
hon var så redo att svara för att om barn som de andra
små prätkonerna skulle spraka eller kora omkring
gätorna små tigger barn. Men ändå tänkte hon
att hennes röst var ju så vänlig måtte hon skulle
muna illa om henne, och hon svarade sakta:
Gods Mansell! — Jag heter Helma. och är fattig mycket

fattig flicka. Och Manseln fråga. Och jag gräter
för att — min moder gada utskalts moder är sjuk
tillade har satta. Och jag har ingenting att föna åt
henne. Och det är så kallt i vår lilla stuga ty vi
har ej ^{vet} att värma med, och dervid berjade
hon att ~~smysta~~ ~~ingen~~, och steg upp. Hvar skall du gå
Så de Ebba. Hem för att se hur det står till med mor.
Kvarsta hon snart där ~~berjade~~ ~~hon~~ dundrade Hilma.
Nå hem Hilma stackare jag vill också komma och se efter din
sjuka moder. Och de gingo. Och när de kommo till den urta
nedfallna kajen. Blef Ebba mycket skrämd öfver all fatigdom.
Ty hon var ej vem dervid. Dess var ingenting så dert
som den sjuka kunnat äta, utan en torr brödbit var på
kallbädden der den sjuka kvinnan låg. Och stugan
var ej eldad på flera veckor. — Ebba köpte med sina
peningar varma kläder och strumpor och värmt mat
och myötte åt den sjuka kvinnan. Och Hilma
var om Ebbas ej mera fremmande. Gernman
blef också friskare. Och Ebba gick hem och berättade
ingenting om kvinnans handelser.

fortsättes

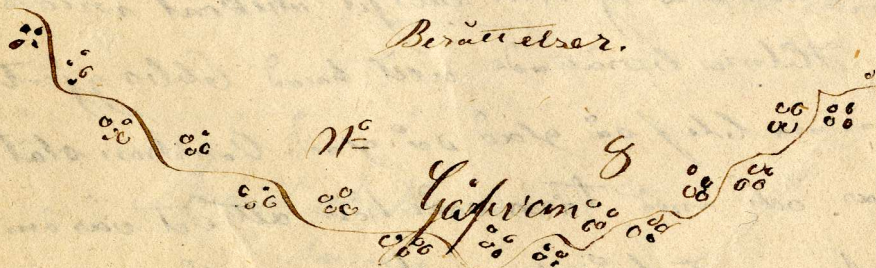
Går ihgär tilltar och trillar, men iorgen ser det —

Esval Psa.

LAHJA.

JULBOCKENS

Berättelser.

Besta julskänken.

Snart blef Hilmas moder. alldeles frisk och så tog hon en dag Hilma i handen och gingo till Elbas föräldrars hem. Och hon gick till Elba tackade med tårar henne ja tusen gånger sade hon Gud ve der guller! Och hon välsignade henne mer än tio gånger men mest den gode Guden som skickat dem den engla lika välgöraren. Och Elba var så rörd och hon suckade om att ej tälka henne ty hon var julf så glad för allt detta. Det samman kom Elbas mamma in. Och såg utt Elba gret Hilma gret och gummans gret. Och blef så förvånad för lät nådigafue att vi har kommit hit till eder alla dotter.

men för att engelig tyentligen tacka henne för hennes
älska gärningar, ty bättre hörr jag i ett gifwa till belöning
sade gummans. Ja nådiga ju tacken Gud för att Hans
edor gifvit ett sådant bevis. tilltog hon. Hvad? frågade
Ebbas mamma ty hon var ju obekant med saken.

Och Helma berättade allt hvad Ebbas gjort. Och Ebbas
mamma blef så glad så glad. Och hon slöt Ebbas i sina
armar och med tårar sade hon att det var den bästa julskänken
hon kunnat få af sitt barn. Och Ebbas fick många
många julskänker äfven en ny och vacker sparkbens med
två rubel etc. Och den delade hon med alla festliga
och alla ty både fattig och rika tyckte att det var snällt.

Tala sanningen.

Werna var en liten snäll och färlig flicka och hennes
mamma hade lärt henne att i hvar tala sanningen.
När julen var nära skulle Werna sy en klädhängare och
en kerage till julklapp åt sin mamma. Hon satt i en
kammare med sin mamma och sydde, när tant
Amalia kom till kammaren. Nå när lilla Werna
hörd sig det. Werna vekte i att hvad hon skulle swara
gerna skulle hon ha gjort åt sin mamma det nöjet

att sy keragen, men hur skulle hon nu säga för att i hvar?
Jag öyr åt massa — — —

Ja så lilla Werna du ville int hvar ~~snällt~~ snälla.
Det var snällt, du behöfver i säga. Jag minner weta sedan
sade tant Amalia. Ty det är bättre att tala sanningen.
xj

August och Werners.

Samma

August och Werners voro bröder, de voro allan snälla
De voro så oerliga bröder att sällan fins. — Tant dras
för ut dras oftast sade att gossarne får int slås så mindes
de inte och ofta fick de ris men det hjälpte i Werners som var
lite äldre var också starkare så ofta August så att hon
grätades kom in. Och följden blef att båda fick ris.
August var också en vig gosse och en gosse med mod.

Men hvad hjälper kraften och modet när sinnet
är slaktet. — — —

Lilla Lotta.

En liten stuga vid stora landsvägen till Sverige hette en gammal skomakare Pehr Mattson, med sin lilla snälla 12 åriga dotter. Mattson lefde lycklig och nöjd i sina gamla dagar med lilla Lotta. Om kvardagarne arbetade hon flitigt med sker. Om söndags morgonen vandrade hon med kottar i handen till byns kyrka. Och sedan på eftermiddagarne brukade han föra sina arbeten för att sälja dem i den närbelägna staden Sigtuna.

Lotta som ännu ej orkade gå så länge vägar fick blanna kvar i husmet, eller gå för att leka med byns små flickor så länge. Om kvällarne berättade Mattson för Lotta somåroliga sager. Och Lotta tyckte att det var så roligt. Och Lottas allra innerligaste önskan var att en gång komma till kungälvstaden och se kungen och drömmingen. Som hennes fader hade berättat om. och ofta utbrände hon för sig själv. Osa skönt så herrligt att få kunnat se
företter

LALLJA

JULBOCKENS

Berättelser

n^o

Galvan

Lilla Lotta.

Det var en präcker vinstdag, Mattson sade: Gå min lilla Lotta till Byfogden och köp en kaffe och est ty nu är din födelse dag och den vill vi nu fira. Lotta skyndade ut med korgen på landvägen. Då mötte henne 2 dammer och en herre med så rysligt vackra kläder. Och den första af dem glänste som solen i guld och diamanter. Det var drömmingens från Sverige med sin kammarhustru och kaffedam. Och Lotta blef så förvånad och ville int gå fram ett ömt, hon gapade dem i synen som landboarnes santliga sedär. Lotta skyndade sig hem till sin fader för att underätta sin fader hvad hon sett, och fadren blef också så förvånad.

Och Drattningen sade till hofdamen: Den här lilla stugan
ser så kusligt ut jag tycker att det vore treffligt att bruka
sig der. Och då de kommo till den lilla stugan var
der allt så i ordning och reut. Och Drattningen frågade
hvem det var som lagat allt så ordentligt i den lilla
stugan? Det är min lilla 12 åriga dotter. svarade M. m.
Och i det samma kom Lotta in. Hej är min
lilla snälla Lotta sade M. m. Ja så hon är ju
en riktigt rätt och trefflig barn sade Drattningen.
Och räckte en krus med sanna guldmargarit
till Lotta och Lotta tackade och kysste
Drattningens hand. Och Drattningen sade
min lilla flicka vill du komma med mig
till mitt kungliga stolta hufvudstaden.
Och Lotta sade ja ja! och hon blef så glad
men snart märkte hon en tår i sin faders öga
och Lotta kastade sig i furens armar
och sade: Nej nej fader jag vill ej från dig
förkär min obetänksamt goda fader.

Och Drattningen blef så rörd och sade: Gamle man
Du har ett godt och ädelt barn. Och
Drattningen for bort, och Lotta hade sett
Drattningen som hon så innerligt önskat
få se. Och blifva. Men allörig mer ville hon
mera till hufvudstaden för att bli så gott
stort, utan sorgje för sin goda gamla fader.
Och var nöjd med att vara en simpel bondplåster.
Och hon hade ju rätt.

Ölternan.

Han är den där mycket betäddade gäfsen i prägade
en rikt herre, utaf sin förestogare en ung man.
Jaga den där gäfsen gäfsen som är en allmänna.
Tropst han. svarade Herren som hette Indler.

Han är en fattig men beskedlig gäfsen som bor med
sin gamla mor i vår grannskap.

Och båda herrarne stannade der, ty de såga
hur en förmån och rik gäfsen skuffade till
i ölternan, som den fattiga Peter drag till
en boda. Och tappren kaffnade och ölet
ramn på gatan för en och hans för att
hindra det.

Och den förmåne gäffen sprang gäde sin väg
för att ^{hufvud} gjert ett sådant masterolycka.

En annan dag då Sneller och Herr Wigander
ter spåterade på gatan sågo de en helix
af gymnasisters församlade på gatan de skrattade
så hjertligt. Och när de kommo närmare sågo
de huru 2 skolgaffar bröttades med den rika
gäffen som de 2 dagar förut sett skuffa åtter.

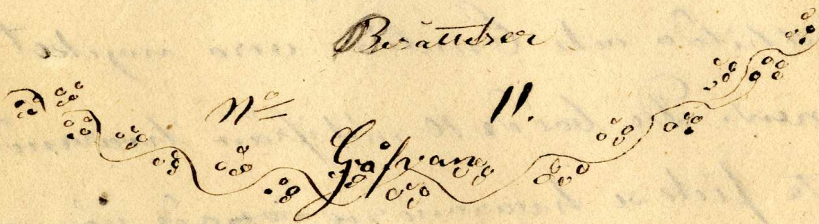
Den rika gäffen vid namn Franz förmodde ej
alls försvara sig för de 2 som slago honom
ty han hade också gjert dem illa. Det omnäma
kom den fatige Pehr till byn, och den rika
Franz hade att tacka Pehr för att ~~ej~~ ^{ej} gå
utan blifvit till krysmylsing slagen. Jassa gjönde
Pehr ty han mindes ^{Midvågall} Petrus endt med godt.

Och Herr Sneller tog Pehr med sig till sin hemant.
Och lät honom gå i skolan. Och han blifvit
och en god man. Men den förmåne Franz som
ej lart sig att arbeta i ungdomen lichte ligga
ett orod på äldrens dagar.

LAIJA

JULBOCKENS

Berättelse

Barndomen

Jag är så glad så glad. Ty jag är än nu ung
Och hvarje natt och dag. Fångar så glad och tung.

Jag hoppar leker dansar. Iskogar mark och ännu
Med värens blomster kransar. Bestroöt är än min kind.

Oj Gåspårare jag känner. Att är i äfverflåd
Jag har många vänner. Drygt och dygligt lerad.

Que mig äfven gifvet har. Snälla bröder och systlar
Och goda ömna föräldrar. Med föda och tulsar

Åf allt jag brunnit bör. Tacka mest allier
Och mina goda föräldrar. För all äfverflåd.

o o o o o o o o o o

Den betrofna vännen
Linné.

Mathilda och Emilia voro mycket gäda vänner i barn-
domen. De bodde 10 mil ifrån hvarandra. Fast de ej
ofta fick se hvarandras vänsde vänner. Ja, återseendet
var sedan dubbelt kärare. De skrefvat hvarandra
ofta. Och voro så förtrogna vänner. Thuru stor
skilnad emellan deras ålder och stånd, voro tankar
lika. De hade från spädate barnidomen varit till
sammans. — År förgingo. Verlden förvandlades
sinne och hjertan förvandlades. Den rika Mathilda
glömde sin vän för verdens pröjder och glädje fick bättre
vänner och slutade att skriva till Emilia.
Emilia var fattig och hatad ingen bröjde sig mera
om henne. Mathilda skrattade åt Emilia och hennes
bref. Kände att aldrig varit vän med henne.
Det yfande verdens ara. Engång ville Emilia ännu
skriva till sin forndna vän. Men brefvet
besvarades ej. —

L. ANNA.

JULBOCKENS

Berättelser.

N^o

13

Gäfvon

1866

Handwritten signature or name, possibly "Hanna" or similar, written vertically on the right side of the page.

Det atacksamma barnet!

Fortsättning

Da Annas Trättdrar såg att hon så
hade bättrat sig kunde de ej mera
återhålla sina tårar, utan de bad nu
Anna betrakta sig och nu föll Anna
sin Moder om halsen och susstämde bad
hon dem alla om förlåtelse. Anna fick
sedan komma hem och Grete togs med
för Anna ville ej på några villken
lämna den goda Grete. Anna var och
förblef alltid klödd som en böndpliska

men hon var omtyckt af alla, hennes föräld-
drar ängade aldrig att de hade skickat sin
datter till en bondgvinna, fast världen un-
drade mycket derpå, Och nu skall jag st-
ta min lilla bristfälliga berättelse,
Om vi skola alla försöka att likna
lilla Anna, ej vara abeskedlig utom som
god och snäll. C.M.

Julbockens ungdom.

Nu vill Julbocken själv berätta sin ungdom
åt alla snälla barn, som vill höra det.

När jag var liten var jag som andra ljuvs barn
Och ingen skulle ha annat ibland den glada barnskaran
när jag var ^{vid} tio års ålder att jag skulle bli en Julbock.
Jag var som andra gaffar i byn. Skrek och bulade
hela dagen igenom. Och alla kallade ^{min} Kyrefogdens
skrika bråk. — Men hade jag som vanliga barn, påsar
lika lång med de andra, öronen lika stora, munnen
den var nu bredare än andra gaffars, men ingen

märkte det. Och mina systrar och föräldrar kallade mig
Matte om jag så skriade ut rätt jag ej. Men
naturligt vis var jag också böjt. Mina föräldrar
tyckte rätt mycket om mig, ty de ansågo mig för en guick
och förständig gaff, men det som mest gjorde mig
sorgsam var att jag ej ville läsa, ~~och~~ sedan från
mitt femte år hade de köpt mig en på mitt 12-te
år var jag ännu lika okunnig, jag ville ej läsa.
Både öronen och näsan var för mig en lek. Min
moder sade ofta med tårar i ögat: "Kära Matte
läs! ty annars säxa dina öron och du blir en ärna."
Men allt förgäves. Afven kyrkan var för mig
ett pisorrum, och tiden blef där lång som en evighet.
Ofta skrek jag mitt i predikan. Men sade att slugga
barn komma till helvetet, och nu i helvetet
och så skrek jag igen. "Minne små kusarers tycker
ni att en mor kan älska ett sådant barn.
Nä! — Och det blef ju jag klädd mig som en ulf eller
rätteligen en ärna på två ben. Och då galograde
jag omkring byn som en julbock hela nätter

Om morgonen trättade jag och gick hem. De skulle
jag taya af mig några långa ären och långa näsar,
men — men de hade vuxit fast. Jag ville ej orka
bära dem jag skrek och sade "Ta bort näsan så låter jag".

Men näsan var fast. Och där har det varit i 40 år
och jag förvånadades till jultide och ~~hvar~~ hur jag blefvet
var med deras tyngde. — Och Matte heter jag ej
mera utan som jultide måste jag galopera till
reerlden omkring. Som förr omkring en by. —

Och smälla ~~var~~ ^{var} smälla mat edra förtärlar
och läsa flitigt! att det ej går med en som ~~med~~ mig.

Och här slutar jultiden sina berättelser för i år.
Och önskar ^{er} alla ett godt nytt år. —

Slutord.

Här slutar jultiden sina enkla berättelser. Och
önskar att Lathje har gjort eder något nöje
Kanske någon ^{god} meniska i nästa år vill
glädja eder med en ny teening med intressantare
berättelser. Men glömmen ej heller jultidens
gäpva. Och nu vill LAHSA önska eder ett
godt nytt år. Och sitt sista farväl! farväl!

LAHJA

JULBOCKENS

LAHJA Berättelser JA

N° 14.

Gafva

Wälkommen äro!

Yhopp att mina små läsare annu vill
emottaga sin lilla tidning vill
julbocken utgifva hela årgången af
Lahja. Måtte ni då något nöje finna i de
enkla berättelser. Sjuga bilderna kommer att
bli i den ty julbocken har förgöras och
stela fingrar att låta eders de många
lefnadsbilder som nog äro insisterade
i hans goda gamla hjerta.

vill jag blifva utrograde Fritz. Ja det var
och min hjertliga önskan sade modern.

Men en general handgj ^{starkt} blifva
utan måste ^{vara} boldat i många år åter tog den

ängsliga modern. Ja och kanske i kriget
mista ditt lif. — Ni modern kan jag ej bli

helst sjöman men det får vara också ett

farligt äfventyr sade Fritz. Och Fritz

var 16 år gammal och ännu måste han ej
hälka ~~göten~~ yrken han skulle väja

Ni en prest ville han bli och han skulle nu

leijnsat ^{sina} studier. Men det gick ej an, Fritz

hade ej lust för det. Och så måste han

bli ingenting ty minister ville han ovilkor-

ligen blifva, men allt annat. Det var

för mycket tänkt, men ingenting blifvet.

LALLA

JUL = BOCKENS

Berättelser

N^o ————— 15

Gafva

Rosenparken

Elin och Lalla voro sanner. Elin var en gästlig
plicka med ljusa ögon och liten näsa. Hon bar
en tunn blå kappa med många handa grenslater
och liten ny modig hatt. Och kort klädning. Elin var
Lalla var en 14 årig plicka med stora ~~med~~ mörka
ögon och bruna ^{hår} ~~bruna~~ ögon. Med en lång mörk
klädning och en gammal gul hatt. — Elin var en
kiss präken och Lalla en mera fetlig plicka.

men de vore bästa vänningar. Elin skärvides ej
att ^{gå} ned vid Lalla gård på gatorna i steden Attana
i Danmark. Elin hade fönt kraft en vänning
Fröken Emmy Priedestjerna. Men alla sina förra
vänner förlorade hon vid den nya bekantskapsen
med Lalla. Men Elin var en modig flicka och
lät icke skrämma sig, hon hade ett godt och
vänligt sinne och älskade Lalla. Det blef
Elin mandag och Elin fick lof att bjuda sina
små vänner till sig. En liten tjänste flicka
blef utsänd för att bjuda Elin bekanta till Hemma.
Några kommo men andra vore hemma ty de villo
ej vara i Lallas sällskap ty Lalla var också ^{hemma} bjöd.
Emmy skickade bebringare att hon kom ^{hemma} i så
förrammas sällskap. Det sårade litet Elin hjerta.
Och hon satte sig vid fönstret för att vakta

flickornas isynnerhet Lalla ankomst, men
då kom en liten bebringare från Lalla och tackade
för bebringarna och den äran att vara bjöd, men
att hon ej kunde komma och störa de förrammas
stolta hjerta. Elin tyckte ej riktigt om budet men
väntade stoltigt de andra ankomst. Och flickorna
kommo, och blef ej lite förvånade över att ej Lalla
var. Och de hade så roligt på Elin rekorderade
Lalla. Sent på qvällen gingo frökenarna bort.
Följande dagen såg Elin resten af konfekten
och kakorna i en korg och skickade den flickan
med den till Lalla och bjöd henne till sig.
Hon kom Lalla och de hade dubbelt roligare än
dagen förr. Och det var en vacker dag och Lalla och
Elin gingo för att språkta i en gråk som af den
skallades rosenpark. Ty det vänte så vacker blommor

och fåglarne sjönge så vackert. När de vana på andra
sidan om yvarken och tänkte vända om hörde de
ett skrik om hjälp och flickorne springe af alla
krafter ~~hvar~~ det var ditåt roget hörde. Och där
var en dam som kallades Svandammen.

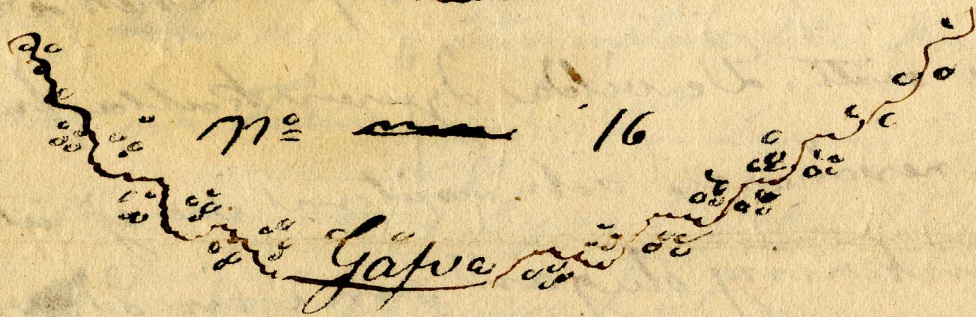
Der låg en flicka i dammen, hon hade fått
fast utaf en gren från en buske men ^{grenen} ~~grenen~~
y' tillräckligt stark, att hon skulle ha kunnat
klättra upp. Och flickorne igenkände i henne Emmy R.
Flickorne gaf en anda up en stäng åt henne och
Emmy tog i den, och det Lalla håll med Olin i den
andra ändan. Och så kom Emmy lyckligt om.

Och från den dagen voro de alla 3 vänner och tyckte
alltid att alla vora likar. Ingen bättre och ingen
Såmare

LAHJA

JULBOCKENS

Berättelser

Kojani ödemarken.

Uti Schreit mid flodstranden nära de höga
is alperna vid en alpfot gränskade för 60 år sedan
gröna fruktbara ängar och åkrar midt på ängarna
stod en liten mätte röd målod stuga med 3 kamrar.
En liten trädgård stod bredvid byggningen, hvilken dag
i ätt föreflig ut en löfskog stod på ^{ena} ~~andra~~ sidan ängen
gräna sidan syntes alperna och på andra sidan
stod floden, och träden speglade i solskenet i den.

Angarne voro fulla af de skönaste blommor
Och fåglarnes quetter klingade hvarligt i den
Stugans innesvänares ^{innes} Och samma förmäjels
bodde i dem som i de små fåglarne i skogen.
Och innesvänares i den lilla byggnaden
kallades för ödemarkens folk. Men där bodde
de smått. De vilda djuren kallas för ödemarkens
innesvänares, och desutom var ej utsigten
omkring stugan som i en ödemark.
Men förlänge har jag talat om utsigten,
nu vill jag berättas i kort het om stugans
innesvänares. Der bodde Frida Malin
med sin hustru och 2 små flickor Alma och
Tuttus de voro tvillingar och så söta barn
Om ^{summaren} dagarna sprungo de hela dagen på ängen
de hade 2 blombankar i trädgården den skatte
de traget. Deras föräldra tycktes rätt mycket
om barnen ty de voro så berömda och

godhyrtade barn. Men vi skall ej heller
glömma de andra af stugans innesvänares gamla
Flora, och Almas och Tuttus små kyrcklingar
och deras enda ko som barnen kallade Wärendu
än då pappas trogne hund; kamrat Mattias
gamla flora var en fattig gammal som var hos
dem ty de godhyrtade makarne togo henne
till sig hon kunde åtminstone lite hjälpa
Almas och Tuttus moder Fru Laura. Och då
Lövåldarne voro i byns kyrka blifvamma
Flora hos små flickorna lekte med dem berättade
den ^{gamla} små flickor och gossar. Och barnen
tyckte så hjertligen om den berömda Flora
och voro alltid så vänliga mot alla.
En sommar dag gick deras pappa ut att fiska
med sin lilla båt, Den gången hade han en
dålig lycka han fick int bara 3 fiskar och
med sin hund han int vände om han
då sågade han längre på den farliga floden.

Kamrat var med honom. Och han hade
skönt att det fanns ett farligt vattenfall
ett stycke Drifvån fram för bokat fisken.
Men han var ej rädd, och han visste ej hur
många faror var. Och den väldiga vågen
uppslukade den lilla farkosten med honom
och vid följt gick båten sönder och så den
Dumsknade där, Kamraten berättade att
skulle af alla krafter tog sin herre
i roken och förde den döda på stranden
der skakade han på honom, men han var död.
Ni kan väl gissa hur oroliga de hemma
blefva då isiden ej återvände, och när Laura
hörde Kamrats ängsliga skällande
gick hon långt ut på stranden och såg honom
såg båtens spår för en ned för forsen och såg
på Kamrats ängsliga utseende blef hon så rädd.
fortsatta

lika slak, bestät ~~de~~ hennes föräldrar
att skicka henne bort från hemmet.
Men ej ville de skicka henne till
någon af släktningarna, utan de skickade
henne till en fattig bondqvinnas som bod
oe ett par mil derifrån, Anna skulle
ej då mera få vara klädd som förre, utan
det syddes at henne sådana kläder som
en anständig bondplicka då för tiden
nyttjade. Ni må tra kära läsare att
det kostade mycket mycket på Anna
de första tiderna hon kom till qvinnans
man, Tionsta dagen så hvarken at eller
drack hon något, emedan som hon såde
sig ej vara van vid sådan mat som de
fattiga qvinnans hade, och om aftonen
lag hon sig med tårar på sin hårda
bädd. Sedan hon laggt sig kunde hon ej
somna för tankarna ville ej gifva henne
någon va. Om natten drömde hon om sina
föräldrar och syskon, och då hon tilltyg
följande morgon vaknade, så började
hon tänka på sin förflutna lefnad.

hennes samvete vaknade och hon kände
en djup sorg öfver allt det oneta hon
gjort, sedan hon en god stund bedet Gud för
lata henne allt, och hjälpa henne att
kunna bättra sig steg hon upp. I början
af denna tid hände det ofta att hon
ej kom i häg sig utan började som förr
med sina slaktar, då behöfde ej kvinnan
bara säga, "Anna Anna kom ihåg hvad
du lofvat" och då blef hon sträckt smal.
Då hon varit ungefär ett år hos Greta
(kvinnan hette så) kom en dag en fattig gubbe
och gumma med 7 barn och klappade på
dörn, det var Annas Pappa Mamma och
syskon, de hade klädt sig så för att
ej Anna skulle känna igen dem. De bo-
om hurbärke för sig öfver natten. Sedan bör-
jade de berätta för Anna om hennes hem
och syskon, som Anna ej under hela året
hört något af, då sade Anna sänjset, "ja
skulle de låta mig komma hem, så ska
le jag bedja dem så ernocligt om förtålet
Je för allt det förflutna oneta som jag gjort
Fortsätter.

LAHJA.

JULBOCKENS

Berättelser

N:o 118.

de
Gäfvan

ett qvickt svar.

Bland förflytade minnen är ännu kvar
en liten sannfärdig händelse som jag här
vill berätta. Festerbotten lefder en gammal
prest vid namn Styrögren. Han hade flera
barn men de höra ej till min kenta berättelse
utan en son vid namn Lantz. Han var en
qvickt mer ännu qvick. Hans fader tyckte
att han höll ett för högfärdigt och var

lefnad, han sade erigång till sin syster: Frants
din enfaldiga lefnad gör mig mycken sorg.
Och det påstår ej att du bär vårt
släkt namn ty du väntar vår bröderliga
slägte med din lefnad. Ja Frants tog och
välj dig ett namn som passar bättre för
dij. Ja Pappa svarade Frants Jag har också
länge tänkt på det. Pappa må behålla
de två första bokstäverna af vårt namn
och beta - ^{och} jag kallar mig för
Pegeren. Engammal man.

slut.
Kajen i Odumviken.

Och när Fru Laura ^{gick} till skolan och kamraten
följde henne varbellef hon Fridsens döda kropp
Sora med granrens häst färdes hem till sina
sina lärare kan jag säga Lauras och

flickornas djupa sorg af Fruens faders död.
I Långa tider ville ej Fru Laura åter få sitt
vanliga glada lynne. Och till flickornas stona
sorg såg de ofta hur deras moder ofta vid
sitt arbete bitret grät. Då fröstod de sin
moder med hvad de kunde. Och ^{när} Pappa en morgon
kern till sin moder och såg henne gråta sjeng hon
från sin mamma en liten vira som hon oftare
föret författat, och sången lydde så.
Grät ej grät ej sota mamma! Sådärge vi har ingen mod.
Fast Gud lat oss sorgen komma. Guds kärlek är faders död.
Ose min goda goda moder! Der glöms er vörstjerna på himmel
Den som der der är vår fader. Som flydde från jorden hemman
Han bida Guds i ömerligt der. Ett af lepis från smärta
Hvar för min moder så bar. Ett så rätt och sängst hjerta

Dina barn skola vara opp. Och blifva din allredens frögde
Gaf sata mamma ännu bopp. Och var lung och var för nigt

Lå jäng Tutu och Madren tog henne i famnen och kyssede henne
och var så innerligen glad för Tutus Fräst,

Alma hon hade följnhet att spela och deras enda
instrument Det var en guitar som deras moder
i ungdomen haft. Efter några tider hade sorgen

flytt från deras bering fast Laura ofta stilla saknade
Isidors, men hon glädde sig för sinas barns nya kunskaper
och deras tilltagande skärhet, men hon sköt aldrig för den
irksomhet för deras närvaro och försammod sig att
lära dem ^{ett} gudsfruktan och dygd är den skönaste gåfvan.

Och barnen sitta ofta på gräsänkarna i Trädgården

Och Alma spelade och Tutu jäng med sin klingande
futr: Stämman

LÄHJA

JULBOKKENS

Berättelser

nr ~~14~~ 15

Gäspen

Kajen i Odumarkun.

Fests; 16 och 17.

En dag då flickorna igen som vanligt sitta med
sin moder i Frädgården Alma spelade och Tutte sjöng
och modern vätt med sitt handarbete emellan dem.

Gumman Flura skar hö på ången åt Wärenda.

En ensam vandrare gick sakta på gänstigen, och närmade

sig stugan när han hörde flickorna sjunga och spela

smög han sig tyst bakom ett pärnträd och med

förtjuning hörde han på resan. ^{varse} Då han ^{marke}
blep Flora på engeln. Han gick dit och frågade om kammaren
och deras lifmad, och på allt svarade Flora så lera som
och var sante. Åt Fru Malen gästfri om jag väger
begära nattgäster hos henne ifrågade åter den unga
herren, ja svarade Flora han är så god och så vänlig mat
allas. De vände den unga mannen åter till frädgen
^{beligge} ^{byggnad} på den och begärde om kvalitetsord och nattgäster.
Flickorna och modern blefva mycket förvånade öfver
den frimmarde herrens ankomst. Och Fru Laura
tillredde af det bästa af deras lilla förmåd till mat
åt honom och förde honom till Fredens ferra kammare
och bäddade den sängen. Och på morgonen ämnade
Herran fortsätta sin väg till byn ty där bodde en
hans farbroder Pastor Arnold. Om morgonen sade
han till Fru Laura. Jag beör eder godnatt

att ni vill förlåta min nyfikenhet ty jag lysnade
på edert i går. Och Fru Malen ni har så sata och
smälla barn. Dinsjungare hade enrikt tvass like
jag sällan hört och den andra spelade så vackert.
Ja det är ingäva af den högste ty annat nikar
har jag ej ^{den Laura} Och så tog han afsked och gick
Hos sin farbroder talade han om flickorna och den
äble gästfria Laura och en söndag åkte han Herr
Ridder och unga herrarne strosade till Fredens stugan
Och alla hade skänker till ett stort fuller och
deras moder Den rika Geong Ridder lät bygga
en stor skär byggnad i den lilla stugans ställe
och en stor vacker grön hägrte han åt dem
och skaffade en gånsvant åt dem och de blefva
så kunniga i nya kunnaker och växt opp och blefva
två vackra flickor, men de gånde aldrig

att Gudsfruktan och dygd är den skäraste gifvan.

Lilla Mimmi.

Den lilla Mimmi hon är blommans

En blomma upp på jorden här.

Men då när hon till Vintern får komma

Då först en väcker hos hon är.

Då som en engel på gyfne ringar

Står hon med englarna i hand.

Och stundom så lätt hon svingur

När till ^{den} arma jordens land.

Och ber alla gaffar och flickor om

Att fly från jordens fara

Att och de till vintern ~~skänka~~ räknas må

Bland Guds gadaungla skara.

LÄSJA

JULBOCKENS

Berättelser.

nr 20

Gafva

Olydnans hem

Ten hög sten bygging bodde ett herrskap vid namn

Adners De hade en ^{blott} flicka vid namn Lilli

De voro mycket rika, men rikedomer ha ingen

lycka i världen och framgängen ^{ingen} någon sällhet

i evighet. De voro ett allriktigt gärd och statta

och hägmädiga memoristkor. Och ^{modrens} Adners enda önskan

var om Lilli att hon skulle bli lärarinna beundra och

ar.

Månd alla, och Lilli var en ganska vacker
flicka, och det gjorde fru Adners ej litet stort
äpport. Och hon skrev för alla om Lillis framsteg
i skolan och hennes stiltten och prämier som hon
allt ej ägde. Ja ingen lycka och ~~erhöglighet~~
enighet både hade rum i deras leoning. Då ~~huru~~
Adners om ^{hon hem} gällorna stog hon på darrarne och var så
ond på alla, ty hon brukade gå och sjela kont med
stadens herrar och om gällarne var hon förargad
på sin olycka. Den som alltid vore i spelet var
Herr Brunier. Han spelade alltid och vann alltid.
Då ~~huru~~ herr Adners ett par månader på detta
sätt lefvat och spelat och mestat godels hon som
varsligt vis ut, då komron 2 polistjenter och
herr Brunier till Fru Adners. Och gifve
honne ett bref. Fru Adners bleknaide under

det hon läste brefvet och slutligen dignade
honn mer på golfart, och när hon tillfrisknade
sade herrarne se så fru Adners det hjertue
ej, gärdur är herr Bruniers. Lät mig emmen
vanta tills Herrman kommer ^{så det hon} jag hvad ni skall
ha på er gärdur är min svarede herr Brunier.
Och hon måste så göra, och nu måste hon upphälla
sig sjelf ^{och} Lilli genom sitt arbete. Ty herr Adners
var försuimner. Och nu kunde fru Adners
gmera skriva för Lilla Lillis framsteg.

Slut

Det lyckliga rennet.

Widensjö stod en liten lördag allt omkring
säg så fridfullt och lugnt. För var så stilla så igerna
rörde sig ej och Ummarna i afton så herrligt och barnen
spenunge gläda på ängerna. Spenn kvar ett lika fridfullt

i stugan, Där bodde Thomas Daggros med sin hustru

De voro båda goda och ädla människor de hade 4 goda
och snälla barn och de voro lyckliga och nöjda.

Och då någon veckofäst störde deras stilla ^{fröj}stegen
salen fram från mörket och helade vänligt dem,
Det var friden och kärlekens sol i deras hjertans

Ja den lilla insjön var stilla, ^{månggång} stoga vågar
och kastade sig vidot på stranden, det betyder

Den barnen ej lydde sin ^{blif}moder. Då kom åter solens synlig

och den anna moderen stillade barnens höftighet.

Och så lefde de i många lyckliga och nöjda timmar

gamla slutade sin lefnad. Och barnerna ^{erhölla} ~~fruktade~~

nu stugan och salens stien på deras lefnads himmel,

och då norge 15 mårn stundom ^{solens} solen både de Gud
af dem leverat från sorgen och almligt, och de
steg friden och kärlek . . . 17 . . . Deras hjertans.

LAIJA

JULBOCKENS

Berättelser

21

Lafuade

Wällgörens visa

Alfred var en god och hjertlig gosse. Han var utop
rika föräldrar, han kände ej de fattigas beruster
och nöd. Han var annars god flitig gosse och hans

slappa tyckte rätt mycket om honom. En sommar

en morgon då Alfred tidigt stigit upp och läst sina

slader, Lafuade hans slappa att han skulle för

ga ut för att promenera med de andra yvramen,
men Alfred hade ej lust att taga andra med

den gången, utan han gick ensam
ut på lands vägen. Det var en vacker morgon
och han gick på landsvägen längre än han
föret varit. Och han såg hur en liten gosse

Wallaesker, hela stora hopen af ker gick förbi
och gossen gick efter med wallhärnen och sin käpp

Alfred gick till honom och frågade hvad heter du

Mikael svarade gossen. Och Alfred frågade om

hans föräldrar och hem, men Mikael hade inga

föräldrar och ingen hem. Det tyckte Alfred att det

var ynkeligt. Men Mikael jag har ej köpt någonting

avtta åt mig idag, ty jag får hur morgon att

prappa 20 kop. Här för du den efter du tyckes
vara fattigare. Alfred Mikael tackade så
hjärtligen. Och han begynte att sjunga sin visa

Wallaeskers visor

En liten fattig gosse jag.

Och ensam är i världen

Blott med bokstapen hvarje dag

Isfogar styr jag för dem.

Jag är ej sorgsen jag är nöjd

Bättre jag nu ej begär

Och det är min största fröjd

Att sjunga min visa här

Ej söker jag ingen ära

Jag är nöjd med hvad jag fått

Wallaeskers namn vill jag bära

Att så vara är så godt.

Och Gud jag tackar hvarje dag
Åfven mid sorgens tider
Helra och föda hafver jag
Och ingen ting här tider

Stundom när jag ej något har
Wet jag, Det Gud befragar
Ty den ^{hög}verlden ^{är} Åskar
Den har ock stundom ägar.

Louise Åsps

Slut ord.

Nu slutar jultecknen sina berättelser
alldeles ty ingen tar saken dem, ty han
är så okunnig i allt, som mina små läraren
nog vet af sig sjelf. Och därför slutar jultecknen
sina små berättelser och önskar er ett
roligt lif och många vackra julkloppor.